

Freddyho hlas se ke mně donesl přes vstupní halu, kde jsem u pultu netrpělivě čekala, až mi recepční vymění nefunkční kartu od hotelového pokoje. Hned mi bylo jasné, že mluví o mně. Marketingovou ředitelku Helen Mackesyovou přetáhla konkurence, takže její místo se uvolnilo. Přímo si říkalo o to, abych se ho ujala. Manažer prodeje Phil Acres bohužel začal vytrubovat, že se o něj bude ucházet taky.

„Vždyť o digitálním marketingu neví ani ťuk,“ pokračoval Freddy. „Dělá tu práci tak dlouho, že už nejen nezvládne držet prst na tepu doby, ale ani tep aspoň nahmatat.“

Někdo se tlumeně zasmál. Nejspíš Mohammed. Těžko by to byl Peter. Tomu je čtyřicet, o osm víc než mně, a nestrká nos do cizích věcí. Mo a Freddy jsou si věkem blíží, oběma je kolem pětadvaceti, a sedí v kanceláři vedle sebe. Tráví víc času tlacháním než prací, ale nikdy je neokřikuju, ať jsou zticha. Jsou dospělí, ne děti. Pokud odvedou požadovanou práci a neruší ostatní, nechávám je být.

Na moment zavládlo ticho a pak se Freddy zplna hrdla rozřehtal.

„Reklamy na MySpace. To nemá chybu. Nejspíš vykládá Timovi, že největším hitem marketingu v sociálních médiích budou blogy. Blogy na GeoCities!“

Následoval další výbuch bezcitného výsměšného řehotu. Sevřel se mi žaludek. Svoje současné postavení jsem si tvrdě vydřela. Po střední škole jsem chtěla jít na vysokou studovat design, ale nemohla jsem si to dovolit. Máma makala na dvou místech a bylo načase, abych jí začala finančně pomáhat. Absolvovala jsem snad milión přijímacích pohovorů a pracovala přitom dva roky v hotelovém baru, než jsem konečně získala místo marketingové asistentky v softwarové firmě. Moje šéfová Vicky byla skvělá. Vzala mě pod svá křídla a naučila mě všechno, co umím. Nastoupila jsem tam před dvanácti lety, kdy byl digitální marketing ještě v plenkách, a okamžitě jsem si tu práci zamilovala. A baví mě pořád.

„Slečno Willisová,“ volala za mnou recepční, když jsem vykročila přes halu. „Slečno Willisová, tady máte tu kartu.“

Ozvalo se překvapené vyjeknutí, na dlaždicích zavržaly podrážky tenisek a následoval další smích. Když jsem došla do společenské místnosti, Freddy a Mo už byli pryč.

Mo si ze spaní odfrkne a to mě vytrhne ze vzpomínek a přeneseme zpátky na lesklou zledovatělou silnici. Mrholení, které se nám lepilo na vlasy a kůži, když jsme do auta krátce po osmé ráno nasedali, se proměnilo v ledové krupky. Stěrače se po skle míhají sem a tam a při každém pohybu doleva vržou. Nebe je inkoustově černé a nevidím nic než rozmazaná červená koncová světla auta přede mnou. Ale konečně už jsme najeli na okružní dálnici M25, takže brzo budeme zpátky v Londýně. Vyklopím kluky u stanice metra a pojedu domů. I když si vůbec nejsem jistá, že se mi tam chce.

Wrz. Šššš. Wrz. Šššš.

Stěrače se pohybují v rytmu mého tepu. Přehnal jsem to s kafem, a kdykoli si vybavím Freddyho včerejší slova, rozbuší se mi srdce. Když utekl ze společenské místnosti, rozžhavená doběla jsem ho hledala po celém přízemí hotelu. Nakonec jsem to vzdala, odešla jsem do svého pokoje a zavolala svému příteli Alexovi.

Nezvedl to hned po prvním zazvonění. Ani po druhém. Alex ani v nejružovější náladě nemá telefonování rád, jenže já prostě potřebovala slyšet vlídný hlas. Chtěla jsem, aby mi někdo řekl, že nejsem pitomá, že se ve svojí práci vyznám a že všechno bude zase v pohodě. Poslala jsem Alexovi textovku.

Mám za sebou fakt hnusný večer. Nemusíme se vybavovat dlouho. Jenom chci slyšet tvůj hlas.

Obratem mi pípla odpověď.

Nezlob se, už jsem v posteli. Popovídáme si zítra.

Ta úsečnost se zařízla do carů mého sebevědomí jako nůž. Poslední dobou jsme se s Alexem jeden druhému odcizili. Vní-